

A Naphimnusz útja

Urbán Erik OFM

Áldjuk a Földön Isten szegénykáját,
Kései társak saruszíjat oldva,
Ő már a mennyben követi a Barányt
Akármerre jár, akármerre jár.

Nyíltszívű gyermek, nem italtól részeg,
Társai nézik Isten bolondjának,
Egykori rongyos koldustarisznája
Színig tele már, színig tele már.

Áldott az Isten, igazán ítélő,
Karja a gőgöst méltán megalázza,
Ám a szelídre, az alázatosra
Kitárt karja vár, kitárt karja vár.

Keresztvetés: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében!

Bevezetés:

Szent Ferenc Naphimnusza a teremtett világ egyetemes énekét szólaltatja meg. Nem pusztán vers, hanem imádság, amelyben minden teremtmény hangot kap – a Nap és a Hold, a szél és a víz, a tűz és a föld, sőt a betegség és a halál is. Ez az ének arra hív bennünket, hogy újra felfedezzük: minden ajándék, minden jel, minden teremtmény Isten szeretetéről beszél.

Ha alázattal figyelünk, észreveesszük: az egész teremtés egy nagy kórus, amelyben nekünk is van helyünk. Most közösen járjuk végig ezt az utat, állomásról állomásra, testvérekkel és nővérekkel együtt, hogy szívünk Isten dicséretére hangolódjon.

Ének:

Mindenható Fölséges, jó Uram Isten
Téged áldás, hír dicséret dicsőítsen
Neved venni ajkára,
Ki van méltó magában?
Senki sincsen!

1. állomás – A dicséret forrása: az Úr

Ű. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

Ř. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

Ez az első szavakból áradó dicséret megmutatja: minden teremtett dolog – az ég, a föld, a nap, a víz, a szél – végső soron nem magáról beszél, hanem a Teremtőről. A teremtés nem önmagába záruló, hanem Istenhez vezető jel. *Ha nem tanuljuk meg hálás szívvel szemlélni a világot, könnyen rabszolgái leszünk a fogyasztásnak és a birtoklásnak.*

Amikor Istennek adom a dicsőséget, felszabadulok az önzésből, és rátalálok az igazi szabadságra. *Amikor az ember Isten helyére akar ülni, végül saját maga ellensége lesz. Csak akkor lesz béke a szívünkben, ha felismerjük: minden az Ő kezéből származik.*

A dicséret tehát nem pusztán szép szavak ismétlése, hanem életforma: elismerem, hogy minden ajándék, s ezzel alázatban és örömben élek.

Közös ima:

Dicsérünk Téged, minden élet forrása, Teremtőnk!

Taníts meg bennünket hálás szívvel látni a világot, hogy mindenben ajándékot fedezzünk fel, és ne váljunk a birtoklás rabjaivá.

Adj nekünk alázatot, hogy felismerjük: minden Tőled származik, és minden Hozzád tér vissza.

Áldott légy, Urunk, mert benned találjuk meg igazi szabadságunkat!

Ének:

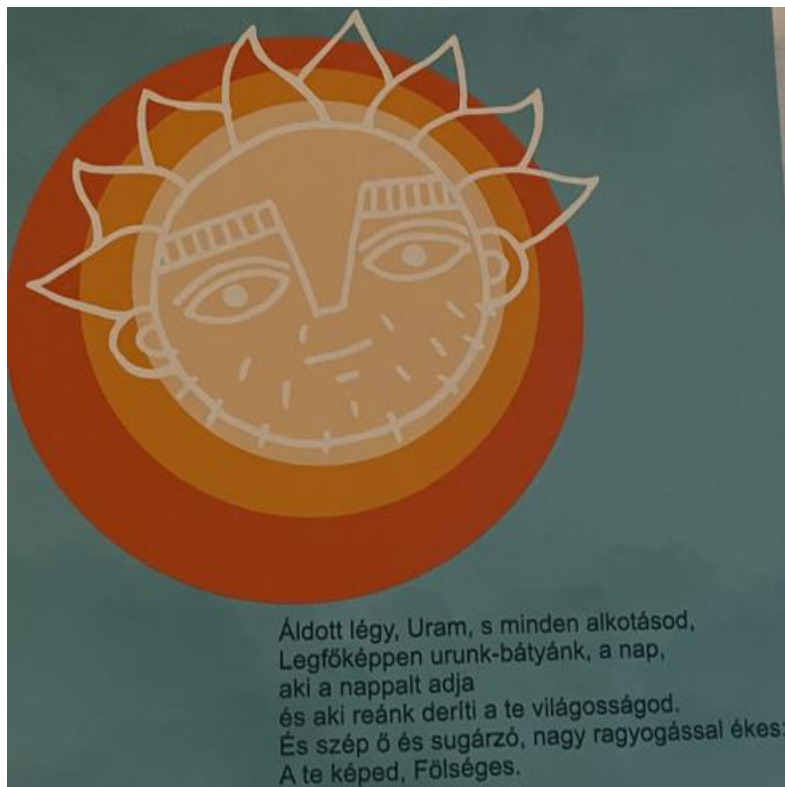
Sokféle szép teremtményed mind dicsérjen,
Bátyánk Urunk kedves Napunk kiváltképpen,
Hintve arany sugarat,
Jelenti szent Magadat,
Szerelmében!

2. állomás – A világosság ajándéka

Ű. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

Ř. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

A Nap fénye nélkül minden sötét és élettelen lenne. Ahogy a Nap mindenkit egyformán beragyog, úgy Krisztus világossága is minden embernek szól – függetlenül nemtől, származástól vagy vallástól. *A fény a szeretet gyengéd nyelvén szól hozzánk. A világosság nélkül a Föld sötét és halott lenne.* Ez a fény Isten szeretetének jele: az Ő világossága nem elvakít, hanem melegít, nem pusztít, hanem éltet. *A keresztény ember nem a sötétségben jár, hanem a Feltámadott világosságát hordozza.* Ez azt jelenti: mi magunk is hivatottak vagyunk „kis napokká” válni mások életében. A Nap tehát nemcsak a teremtés csodája, hanem Krisztus szeretetének élő képe: ragyogása arra hív, hogy mi is remény és öröm sugárzói legyünk ott, ahol szomorúság és árnyék borul az emberekre.

Közös ima:

Krisztus, világosságunk, ragyogj ránk és melegítsd fel szívünket!

Köszönjük a Nap fényét, amely mindenkit egyformán beragyog, és amely Benned, a Feltámadottban nyer értelmet.

Taníts minket arra, hogy fény és remény legyünk a világban, különösen azok számára, akik sötétségben élnek.

Add, hogy mindennapjainkban sugározzuk a Te világosságodat, és életünkkel hirdessük: Te vagy a mi Napunk és örömünk!

Ének:

Dicsérjen. Hold asszony - nénének s minden csillag,

Az Ég boltján szende fénnel világolnak,

Oda való vagyok én,

ahol ragyog az a fény,

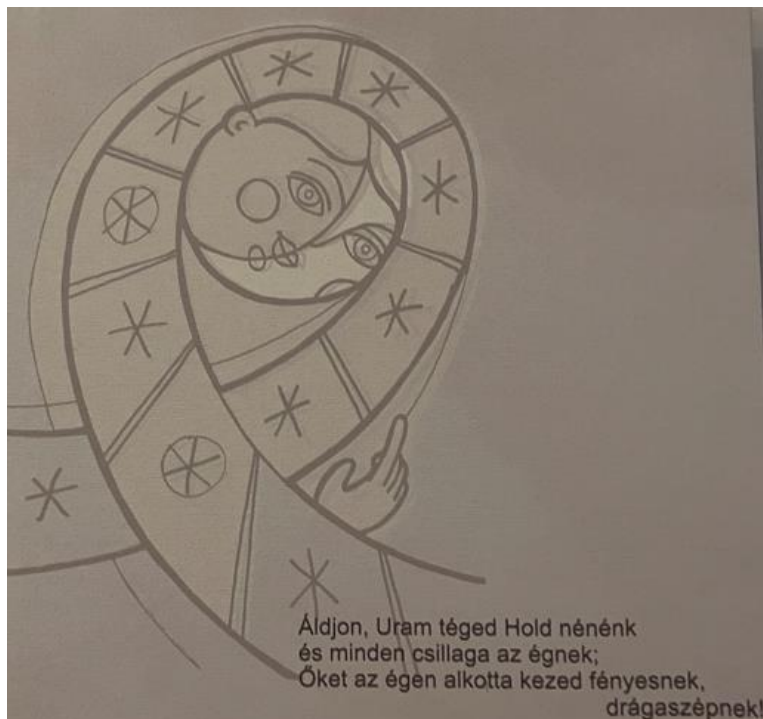
Biztatólag!

3. állomás – Az éjszaka szelíd fényei

℣. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

℟. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

A Hold és a csillagok csendben, alázattal ragyognak. Nem harsányak, mégis fényt hoznak az éjszakába. Az ő ragyogásuk Isten titokzatos jelenlétéről beszél: arról, hogy a sötétségben sem vagyunk egyedül. *Minden dologban jelen van egy titokzatos ragyogás. A világ tele van Isten titkaival, ha van szemünk és szívünk, hogy felfedezzük.*

Az éjszakai égbolt arra hív, hogy mi is megtanuljunk csendben figyelni, észrevenni az apró fényeket – mások kedvességét, a remény jeleit, a Lélek szelíd sugallatait. *A csillagok szépsége emlékeztet arra, hogy nem vagyunk egyedül az univerzumban, hanem Isten szeretetének hálójába vagyunk szőve.* Ez a háló köti össze az egész emberiséget és a teremtést: mindannyian Isten fényét tükrözzük, mint a Hold, amely a Nap világosságát adja tovább.

Közös ima:

Urunk, köszönjük a csillagok fényét és a Hold szelíd ragyogását!

Taníts minket arra, hogy a csendben meghalljuk szavadat, és az apró fényekben is felismerjük szereteted jeleit.

Adj nekünk türelmes szívet, hogy észrevegyük a titkos szépségeket, és alázatos lelkületet, hogy fényt tükrözzünk mások életében, mint a Hold a Nap világosságát.

Áldott légy, Urunk, mert az éjszakában is velünk vagy, és soha nem hagysz magunkra!

Ének:

Dicsérjen jó Szél öcsénk is frissen fúvó,
Hozhat derűt, hozhat borút minden szél jó
Uram Jézus Te tudod,
Szándékunkat Te bírod,
Igaz Bíró!

4. állomás – Az élet lehellete

Ű. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

Ř. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

**„Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.**

Kik által élteted minden Te alkotásod.”

A levegő láthatatlan, mégis az élet alapja. Nélküle nem élhetünk. A szél és a légmozgás a Szentlélek jelképe is: ott fú, ahol akar, új életet és frissességet hoz. *A tiszta levegőhöz való hozzáférés alapvető emberi jog. Amikor az emberek beszennyezik a vizeket, a talajt, a levegőt: ezek mind bűnök. Mert a természet ellen elkövetett büntett bűncselekmény önmagunkkal szemben és bűn Isten ellen.* Amikor szennyezzük a levegőt, a legszegényebbek szenvednek leginkább – azok, akik nem tudnak elköltözni, nem tudnak védekezni. *A teremtés sóhajtozik, és várja Isten gyermekeinek megjelenését, akik képesek felelősen gondoskodni róla*” (vö. Róm 8,19). A szél tehát emlékeztet: az élet nem a birtoklásból fakad, hanem az ajándékba kapott Lélekből, aki mindig újat és tisztát akar adni nekünk.

Közös ima:

Szentlélek, élet lehelete, fújj át rajtunk és újítsd meg a világot!

Köszönjük a levegő ajándékát, amely láthatatlanul hordozza az életet.

Tisztítsd meg szívünket az önzéstől, és add, hogy felelősséggel őrizzük a levegő tisztaságát, hogy minden testvérünk élhessen belőle.

Adj bátorságot, hogy megvédjük közös otthonunkat, és nyitottságot, hogy befogadjuk a Te sugallataidat, amelyek mindig életet hoznak!

Ének:

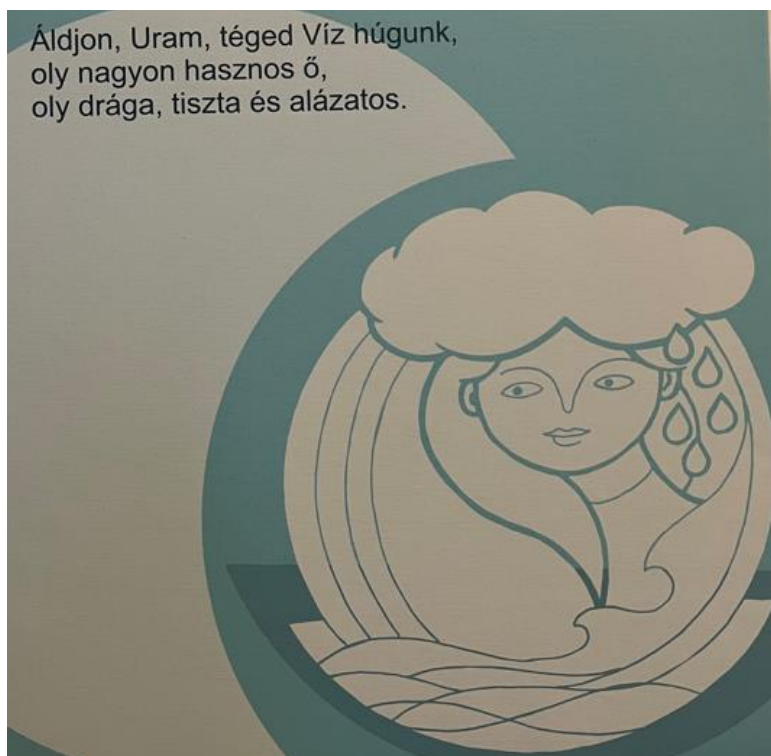
Dicsérjen szép húgocskánk a csobogó Víz;
alázatos, tisztaságos csupa jó íz;
észrevétlen elsurran,
néked hódol, jó Uram,
s minket hódít!

5. állomás – A tisztaság és az újrakezdés jele

☩. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

☩. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

A víz egyszerűnek tűnik, mégis felbecsülhetetlen kincs: éltet, frissít, tisztít, gyógyít. A keresztségben a víz az új élet jele, amely által Isten gyermekei leszünk. *A vízhez való jog alapvető emberi jog, mert nélkülözhetetlen az emberi élet fennmaradásához.* A víz pazarlása tehát nem csupán természetellenes, hanem igazságtalanság is: másokat fosztunk meg az élet lehetőségétől. *A vízben Krisztus is megkeresztelkedett, így minden csepp vízben ott rejlik a megszentelés lehetősége.* A víz így nemcsak természeti erőforrás, hanem szentségi jel is: Isten közelségének és gyógyító szeretetének hordozója.

Közös ima:

Urunk, köszönjük a víz ajándékát, amely frissít és tisztít!

Hálát adunk a keresztség forrásáért, amelyben újjászületünk, és Isten gyermekeivé válunk.

Kérünk, taníts bennünket józanul és felelősen használni a vizet, hogy senki ne maradjon szomjas testben és lélekben.

Adj együttérző szívet, hogy észrevegyük a szomjazókat, és tiszta vizet adjunk azoknak, akiknek nélkülözhetetlen ez az ajándék.

Áldott légy, Uram, Nővér Vízért, aki bennünket új élettel ajándékoz!

Ének:

Dicsérjen vad öcskösünk ,

a daloló Tűz!

Jó kedvében messze fénylik éjet száműz

Hatalmas és fiatal,

lobogó lángjaival

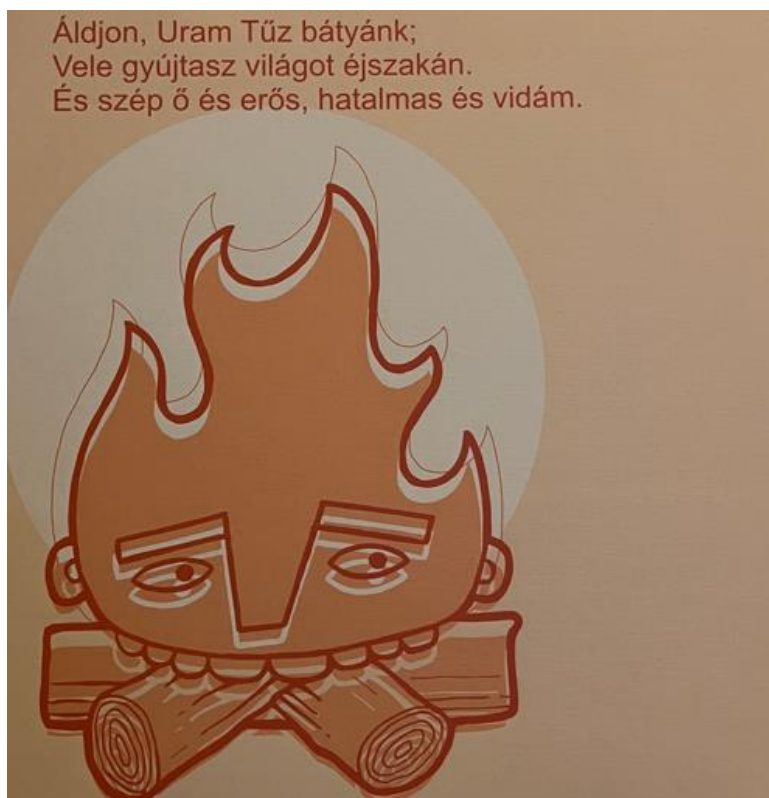
Ég felé húz!

6. állomás – A fény és a melegség ereje

Ű. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

Ř. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

A tűz ősidők óta az élet kísérője: melegít a hidegben, ételt készít, fényt ad a sötétben. Ugyanakkor tud pusztítani is: ha kicsúszik kezünkől, rombol és sebez. A tűz így arra figyelmeztet: minden ajándék felelősséget hordoz. *Az energiaforrások, amelyeket használunk, közös otthonunk gondos kezelését kívánják. A világ erőforrásai végesek, ezért a felelősség közös: a tűz, amely éltet, könnyen válhat pusztító lánggá, ha önző módon használjuk.* De a tűz a Lélek jelképe is. Pünkösdkor lángnyelvek formájában szállt le az apostolokra, hogy új életre gyújtsa a világot. *A Szentlélek tüze az, ami bátorságot ad, hogy tanúságot tegyünk, hogy szeretetből égjünk anélkül, hogy felemésztenénk.* Tűz testvér tehát emlékeztet arra, hogy az emberi szívben is lehet tűz: a szeretet tüze, amely melegít és fényt ad másoknak, de nem pusztít.

Közös ima:

Urunk, köszönjük Testvér Tűz ajándékát, amely világosságot és meleget ad nekünk! Kérünk, taníts minket felelősséggel élni minden energiával és erővel, hogy az ne romboljon, hanem életet szolgáljon. Gyújtsd meg szívünkben a Szentlélek tüzeit, hogy égjünk a szeretettől, de ne emésszük fel egymást. Add, hogy fény és melegség legyünk a világban, különösen a fázóknak, a magányosoknak és a reményteleneknek. Áldott légy, Urunk, Testvér Tűzért, aki bennünket a Te szereteted lángjára emlékeztet!

Ének:

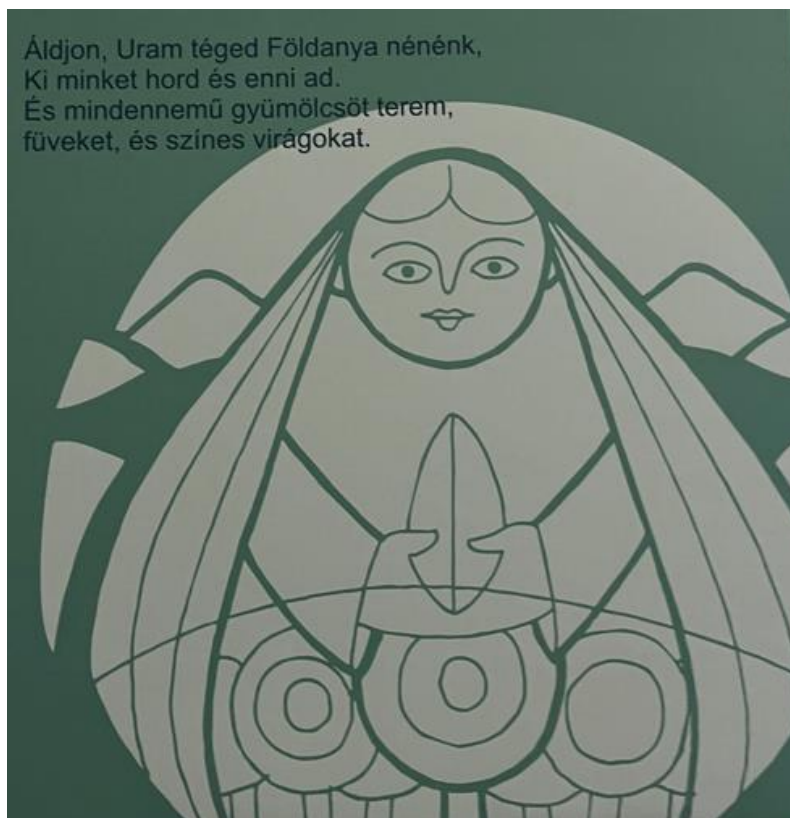
Dicsérjen Fold-asszonyanyánk, drága dajka,
Füves pompás, gyümölcs termő, fával tarka
Keblén zsendül minden ág,
Ékesíti vad virág,
Ezerfajta!

7. állomás – A tápláló otthon

℣. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

℟. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

A föld valóban anya: életet és gondoskodik rólunk. Testünket és kenyerünket belőle kapjuk. *Ezen testvérünk, a Föld, tiltakozik a rossz bánásmód ellen, amelyet felelőtlen használatunkkal okozunk.* Amikor pusztítjuk az erdőket, szennyezzük a talajt, mérgezzük a vizeket, saját otthonunkat tesszük tönkre. *A teremtet világ közös otthonunk, amelyet gyermekeinknek és unokáinknak kell továbbadnunk, nem kifosztva, hanem megőrizve.* A földanya gondoskodása arra indít, hogy mi is felelősen és szeretettel bánjunk minden ajándékkal – ne uralkodjunk rajta, hanem szolgáljuk, mint ahogy az Eucharishtiában is hálával fogadjuk a kenyér és a bor ajándékát.

Közös ima:

Teremtőnk, köszönjük a Földet, közös otthonunkat, amelyből kenyeret, gyümölcsöt és szépséget adsz nekünk! Bocsásd meg, amikor felelőtlenül kihasználjuk, és nem tiszteljük Anyánkat, a Földet. Add, hogy alázattal őrizzük és szeretettel gondozzuk, hogy gyermekeink és unokáink is megtapasztalják gazdagságát. Segíts, hogy az Eucharishtiában újra és újra felismerjük: minden a Te ajándékod, és mindenért hála illeti a Te nevedet!

Ének:

Dicsérjen ki Szerelmedért béketűrő,
Valamikor betegség vagy háború jó,
Boldog, aki megbocsát,
Tőled nyer majd koronát Könyörülő!
Dicsérjen a testi halál édes nénénk,
Rosszagnak jaj értünk is jó, hogy megtérnénk,
Boldog, aki Hozzad tért,
Benned hunyt el kiben élt,
S ma is él még!

8. állomás – A béke beteljesedése – a végső dicséret

V. Imádunk Téged, Teremtőnk, és áldunk Téged.

R. Mert Szent Igéddel megteremtetted a világot.

Elmélkedés:

**„Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.**

**Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi testvérünkért,
Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben hálnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratodnak.
A másik halál nem fog fájni azoknak.”**

Szent Ferenc boldognak mondja azokat, akik békében és Isten akaratában élnek. A végső dicséret a szeretet teljessége lesz, amikor minden teremtmény együtt zengi Isten dicsőségét. *A világmindenség célja, hogy elérje beteljesedését Istenben, ahol minden lény végre teljes fényben ragyog, és mi testvérként állunk egymás mellett.*

Ez a jövő nem csupán távoli remény, hanem már most elkezdődik: minden alkalommal, amikor hálát adunk, amikor békét teremtünk, amikor testvérként fordulunk egymáshoz. *A béke nem csupán a háború hiánya, hanem a harmónia, amelyet akkor találunk meg, amikor tiszteljük Istent, a másik embert és a teremtetett világot.* Így válik a béke és a dicséret a teremtés igazi nyelvén: együtt énekelni Istennek most és az örök életben, mint Szent Ferenc, ez a jövő, amelyre mindannyian meghívást kaptunk.

Közös ima:

Uram, tégy minket békéd eszközeivé!

Add, hogy szavaink és tetteink a kiengesztelődés forrásai legyenek, ne a megosztásai.

Taníts meg bennünket testvérként élni minden emberrel és minden teremtménnyel, hogy már most megízleljük a végső dicséret örömét.

Hadd zengjünk együtt az egész világegyetemmel: Tiéd a dicsőség és a tisztelet mindörökké!

Befejezés:

Ének:

Dicsérsétek Istent minden teremtmények,
Halászóval hódoljatok Szerelmének,
Szolgáljátok ahogy kell,
s alázatos szívekkel,
Szeressétek!

„Dicsérsétek az Urat és áldjátok

És mondjátok hálát neki.

És nagy alázatosan szolgáljátok!”

A teremtetett világ éneke nem ér véget: tovább zeng bennünk, minden lélegzetben, minden fénysugárban, minden csepp vízben, minden melegítő tűzben, minden termő földben.

Amikor együtt dicsérsük az Urat a teremtéssel, már most részesedünk abból a végső harmóniából, amelyre minden létező hivatott.

Zárjuk ezt az utat hálás szívvel, és vigyük magunkkal a dicséret lelkiületét: hogy életünk minden pillanata – szavaink, tetteink, csendjeink – Isten szeretetét hirdesse. Mert Ő az Alfa és az Ómega, a kezdet és a Beteljesedés, Akihez minden visszatér.

Keresztvetés:

Istennek segítségére maradjon mindenkor mivelünk. Ámen.

1. Amikor Isten Szent Ferencet hívta
akkor ő elhagyta mindenét
és messzi tájak visszhangozzák lágyan
a madárákkal vidám énekét.

Refr.

Hogyha mindenedet elhagyod a világon
Istennel te vagy úgyis a leggazdagabb
úgy élj, hogy segíthessél másón
s a szíved legyen mindig tiszta és szabad.

2. Későbbben aztán jöttek rendre társak
segítő bátor apostolok
koldus szegény mind de a nagyvilágnak
szívébe lopták ezt a dallamot.

Refr.

Hogyha mindenedet elhagyod a világon
Istennel te vagy úgyis a leggazdagabb
úgy élj, hogy segíthessél másón
s a szíved legyen mindig tiszta és szabad

3. Vágyakkal terhes keserű szívünknek
elkelne néha egy jó barát
ki lelkünk újra vidámmá tenné ha
énekelné Szent Ferenc dalát.

Refr.

Hogyha mindenedet elhagyod a világon
Istennel te vagy úgyis a leggazdagabb
úgy élj, hogy segíthessél másón
s a szíved legyen mindig tiszta és szabad.

4. Hogyha mindenedet elhagyod a világon
Istennel te vagy úgyis a leggazdagabb
úgy élj, hogy segíthessél másón
s a szíved legyen mindig tiszta és szabad.

Refr.

Hogyha mindenedet elhagyod a világon
Istennel te vagy úgyis a leggazdagabb
úgy élj, hogy segíthessél másón
s a szíved legyen mindig tiszta és szabad.